

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. I.**, nar. ..., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem K. č. 585/11A, B., zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2015, č. j. OAM-199/ZA-ZA14-P15-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26. 5. 2015 doručenou následujícího dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2015, č. j. OAM-199/ZA-ZA14-P15-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto žalovaným o tom, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a hlásí se k řecko-katolickému křesťanství, přičemž nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, pouze jeho otec byl v minulosti členem organizace Ruch. Pochází z Ivanofrankovské oblasti, konkrétně z obce Tysmenyčany. Na území České republiky má syna V. I., nar. ..., občana ČR, kterého má se svou přítelkyní paní A. O., rovněž občankou ČR. Na Ukrajině má tři sestry,

absolvoval středoškolské všeobecné vzdělání a rekvalifikační kurz na zedníka. Ukrajinu opustil v roce 1998 a odjel do ČR za prací, zde získal pracovní povolení i trvalý pobyt, posléze se oženil v roce 2001 a následně se roku 2005 rozvedl. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2008. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z toho důvodu, že má v ČR syna a přítelkyni, oba jsou občany ČR. Navíc má na Ukrajině vojenskou povinnost, takže kdyby se vrátil na Ukrajinu, určitě by ho povolali do armády, ovšem zatím mu povolávací rozkaz nepřišel. ČR je pro žalobce cílovou zemí, kde by chtěl normálně žít a pracovat. K své trestné činnosti uvedl, že proti němu bylo v ČR vedeno čtyřikrát trestní stíhání, a to za krádež v roce 2006 a 2007, maření výkonu úředního rozhodnutí a nelegální obchodování, přičemž v současnosti je pod dohledem probačního úředníka. Se žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž zopakoval skutečnosti uvedené ve své žádosti. Nástup a výkon vojenské služby žadatel odmítá, protože to není válka, pokud by byla, tak by nastoupil. Styk se synem má žalobce podle svého tvrzení každý týden podle domluvy s bývalou manželkou. Se svou nynější družkou se seznámili v roce 2008 a od roku 2009 žijí spolu, na Ukrajinu s ním by asi nemohla jezdit kvůli práci. Kdyby to ale nešlo, jela by asi s ním na Ukrajinu.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 1. 8. 2014, zprávy Human Rights Watch – Ukrajina ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/15, jakož i z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob žalobce. Sám žalobce nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. K vyhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl následující.

Žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován a nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, a proto nesplňuje podmínky ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný ani nedospěl k závěru, že žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Správní orgán konstatuje, že důvodem žádosti žalobce jsou obavy z odvodu do armády, které nejsou samy o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, přičemž žalovaný odkázal jak na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951, Úmluvu o ochraně lidských práv a dovodil, že povinnost každého občana Ukrajiny účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství atd. nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Proto tyto úvahy žalobce nebyly shledány jako relevantní. Aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný vyhodnotil tak, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně jde o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Jelikož žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti, kde k ozbrojeným střetům prakticky nedochází. V této oblasti

panovala plná kontrola současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamovala vládu demokracie a práva.

Žalovaný uvedl, že žalobce svou žádostí směřuje k legalizaci pobytu v ČR, přičemž odkázal na názor Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003, a dovodil, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely slouží instituty upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů neshledal u žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Z hlediska naplnění podmínek § 13 odst. 1 (azylu za účelem sloučení rodiny) žalovaný uvedl, že ani tyto nejsou naplněny, neboť ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Ohledně možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů se žalovaný zabýval zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a jeho věkem a zdravotním stavem. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na okolnosti, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Žalobce je dospělou osobou, jejíž zdravotní stav je dobrý. Ani existence rodinných vazeb není možno podle žalovaného považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, přičemž na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok a žalobce se ho nijak konkrétně nedomáhal.

Podklady doložené žalobcem žalovaný vyhodnotil sice jako potvrzení jeho výpovědi o svém životě v ČR, nicméně tyto skutečnosti nejsou pro azylové řízení relevantní, neboť důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou taxativní a neumožňují udělit mezinárodní ochranu z jiných důvodů. Žalovaný vyhodnotil dále i informace o zemi původu, k nimž měl žalobce možnost vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně nenavrhla další podklady a nerozporoval tyto informace, pouze uvedl, že o některých záležitostech na Ukrajině má od svých známých jiné informace než uvádějí zdroje.

Dále se žalovaný zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, přičemž dovodil, že nenalezl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině zrušen již v roce 2000, a stejně tak neshledal nebezpečí bezprostřední nebezpečí mučení, nebo nelidského či ponižujícího zacházení (žalobce nebyl na Ukrajině nikdy trestně stíhán a ani se ve správním řízení nezmínil o takovém jednání ukrajinských orgánů vůči své osobě). Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, a to ani v kontextu případného postihu, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nástupu k jejímu výkonu. Nic ani nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. V tomto ohledu žalovaný odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 29. 5. 2014.

Žalovaný rovněž posuzoval, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a odkazuje v této souvislosti na citované podklady, podle nichž panuje zhoršená bezpečnostní situace pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 7 Azs 66/2014 – 20 a uzavřel, že podle jeho názoru na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož

důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu ve vztahu k žadateli ve vztahu k žadateli. Obdobně žalovaný neshledal ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť žalobce sice uvedl, že na území ČR pobývají jeho syn a přítelkyně – občané ČR, nicméně samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Žalovaný v tomto ohledu rovněž odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Co se týče důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, žalovaný vyložil § 14b odst. 2 až 4 zákona o azylu tak, že z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana někomu z rodinných příslušníků žalobce. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a to z následujících důvodů. Podle jeho názoru žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a zároveň se dopustil nesprávného právního posouzení, jakož i nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobci především hrozí nucené vycestování do země původu za situace, kdy na území ČR má fungující rodinné vazby, které by tímto zpřetrhal tím, že se obává o svůj život z důvodu možného nástupu do armády a nasazení do boje proti separatistům. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, že žalovaný podřadil jeho důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pod obecný důvod „*legalizace dalšího pobytu na území ČR*“. Situace žalobce totiž není tak jednoznačná, aby bylo možno důvod žádosti označit tak stroze, jak to učinil správní orgán, a to snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Především zde hrozí porušení práva žalobce na rodinný soukromý život, do něhož může být zasaženo pouze z důvodu ohrožení veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti. V tomto duchu je významné rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kde se uvádí, že pobyt žalobce je hrozbou z narušení veřejného pořádku. Toto rozhodnutí je však nesprávné. Žalobce se sice dopustil trestné činnosti, ovšem naposledy v roce 2007, což je více než před 7 lety. Aktuální hrozba z narušení veřejného pořádku neexistuje. Jakkoliv toto rozhodnutí již nelze napadnout žalobou, považuje ho žalobce za nezákonné a hrozbu svého vycestování za rozpornou s Úmluvou o lidských právech a základních svobodách.

Dále žalobce namítl i rozpor s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být zájem dítěte předním hlediskem při činnosti orgánů veřejné moci. Žalobce také připomněl, že trest uložený rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 4 To 67/2013 byl podmíněně odložen v na zkušební dobu dvou let za současného vyslovení dohledu. Pokud by žalobce musel vycestovat, nemůže splnit povinnost uloženou tímto rozsudkem, což může mít za následek přeměnu trestu a jeho výkon. Tím by byl porušen čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle názoru žalobce jsou v jeho případě naplněny důvody obsažené v ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany pouze okrajově a formálně, a přestože žalobce doložil rozhodnutí, podle něhož pobyt v ČR podle zákona o pobytu cizinců nezíská, odkázal ho na využití aplikace tohoto předpisu. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim

adekvátní informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je odpovídajícím způsobem odůvodněno. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a tohoto zákona. V rozhodnutí žalovaný objektivně shrnul, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je žalobcova obava z povolání do ukrajinské armády, současná bezpečnostní situace na Ukrajině a rovněž legalizace dalšího pobytu na zdejším území kvůli snaze zůstat zde s družkou a se synem. Žalovaný předně podotýká, že žalobce nynější žalobou napadá správní rozhodnutí vydané v rámci správního řízení o mezinárodní ochraně, odkazuje v ní ale na rozhodnutí vydaná v rámci jiného správního řízení (ve věci jeho pobytu) nebo v rámci řízení trestního. Případné konkrétní námitky žalobce proti takovým rozhodnutím lze uplatnit cestou opravných prostředků v rámci příslušných konkrétních řízení, nikoli v rámci správního řízení o mezinárodní ochraně. Z písemností doložených žalobcem v průběhu nynějšího správního řízení vyplývá, že se domáhal soudního přezkumu rozhodnutí týkajícího se jeho pobytového statusu, který je předmětem jiného, samostatného řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil závěry vztahující se důvodnosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu, nikoli závěry týkající se splnění zákonných podmínek k udělení pobytu, jak jsou stanoveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Námitky vztahující se k výhradě veřejného pořádku tak nemají obsahový podklad v rozhodnutí žalovaného. V rozhodnutí žalovaný výslovně deklaroval specifickou institutu mezinárodní ochrany. Ve vztahuk neudělení doplňkové ochrany žalobci dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) odkázal na relevantní judikaturu, podporující správnost a zákonnost takového závěru v žalobcově případě. K námitce zdůrazňující vazby žalobce k družce a synovi žalovaný odkazuje i na usnesení Nejvyššího správního soudu, ze dne 5. prosince 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 – 35, či dále na rozhodnutí téhož soudu, č. j. 8 Azs 7/2011 – 93, ze dne 29. srpna 2011, a na další rozhodnutí tohoto soudu ze dne 19. 10. 2006, čj. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, čj. 6 Azs 297/2005 - 53, nebo ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69.

Taktéž žalobcem zmiňované rodinné vazby (soužití s družkou, která je občankou České republiky a otcovství čtyř dětí, rovněž českých státních občanů) na území tohoto státu nelze řešit prostřednictvím institutu azylu, jehož účel je zcela odlišný. Obecně, právní úprava pobytu cizinců na území České republiky z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jehož institutů se stěžovatel ostatně v průběhu svého pobytu na území republiky také dovolával.“ V souvislosti s žalobními tvrzeními odkazuje žalovaný rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č.j. 2 Azs 66/2008. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává. Ze skutečností uvedených žalobcem je zřejmé, že pokud žalobce bude nucen vycestovat z území České republiky, může jej v případě zájmu jeho nynější družka následovat a žít se žalobcem v zemi jeho státní příslušnosti. Obecné instituty na ochranu rodinného a soukromého života cizince primárně vycházejí ze zákona o pobytu cizinců a je na žalobci, aby jich případně

využil. Pokud nesplní vlastní vinou podmínky stanovené právními předpisy a objektivně cizincům dostupné, nelze to klást k tíži ČR a namítat porušení mezinárodních závazků ze strany českého státu. Listina základních práv a svobod v čl. 8 odst. 2 stanoví, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku. Žalobce sám v průběhu správního řízení sdělil, že byl na zdejším území již čtyřikrát trestně stíhán, součástí spisu je opis z evidence Rejstříku trestů České republiky ze dne 10. 3. 2015. Z žaloby však nevyplývají žádné konkrétní důvody, na jejichž základě by bylo možné dovodit případné porušení tohoto ustanovení. Žalobcovu námitku žalovaný shledává jako irelevantní. Konečně ve vztahu k bezpečnostní situaci v zemi je třeba dodat, že v případě Ukrajiny se nejedná o totální konflikt, ale o konflikt probíhající ve východní části Ukrajiny „...a jeho intenzita i v dotčené oblasti výrazně kolísá“, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17. K oblastem zasaženým konfliktem se separatisty nicméně patří východní část země, zejména oblast Doněcká a Luhanská, zatímco žalobce před odchodem z vlasti pobýval v oblasti Ivano-frankovské, která se nachází naopak v západní části Ukrajiny. Žalobcova tvrzení nedokládají pro případ jeho návratu přítomnost skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný pro úplnost dodává, že snaha vyhnout se nástupu do armády nesvědčí v žalobcově případě o důvodech azylově relevantních, branná povinnost je legitimní občanskou povinností ve smyslu Ženevské konvence a dalších mezinárodních úmluv. K obavě z trestu z povolání do ukrajinské armády se žalovaný v rozhodnutí vyjádřil v adekvátním rozsahu a jeho závěry jsou plně přezkoumatelné.

Žalovaný nezpochybňuje, že na obou stranách ozbrojeného konfliktu dochází k porušování příměří a v důsledku toho i ke ztrátám na životech. Přesto má svůj závěr co do absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný, námitky žalobce nejsou způsobily zpochybnit jeho zákonnost. Pro řízení před soudem odkazuje na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobce nepožadoval nařízení jednání a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevil výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Ve správním spisu jsou založeny všechny podklady, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí. Především jde o protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 3. 2015, z něhož mj. vyplývá, že žalobce má na Ukrajině

matku i sestry. K důvodům, proč se žalobce nechce vrátit na Ukrajinu, žalobce mj. uvedl, že z Ivanofrankovské oblasti posílají všechny válčit do Doněcku. V ČR měl dříve povolený pobyt, který mu byl prodlužován po dobu jeho řízení o trvalém pobytu, ale v únoru 2015 bylo soudní řízení ukončeno, protože žalobce nezaplatil soudní poplatek. Dále jsou ve správním spisu založeny opis z rejstříků trestů, prohlášení bývalé manželky žalobce o styku žalobce s jeho synem V. I. ze dne 22. 12. 2014 a zpráva Probační a mediační služby o průběhu dohledu za období červen až prosinec 2014 se závěrem, že žalobce plní soudem uložené povinnosti. Jak krajský soud zjistil ze své evidence vyřízených věcí, řízení o žalobě ve věci neudělení trvalého pobytu bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2015, č.j. 29A 8/2015-33, které nabylo právní moci dne 20. 2. 2015. Ve vztahu k posouzení situace v zemi původu jsou ve správním spisu založeny zejm. informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014 vztahující se k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlohodobém pobytu v zahraničí, a dále informace UNHCR ze dne 15. 1. 2015 „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2“. Posledně citovaná zpráva mj. v bodě 27 a 28 k postupům určování individuálního postavení azylanta uvádí, že *„někteří Ukrajinci také podávají žádosti o mezinárodní ochranu odůvodňované obavou, že budou povoláni do armády. Osoby s relevantní charakteristikou možná potřebují mezinárodní ochranu ve shodě s Úmluvou 1951, a to z důvodu (přisuzovaného) politického názoru nebo z důvodů souvisejících s jinými podmínkami Úmluvy 1951.“*

Právní úprava udělení mezinárodní ochrany formou azylu na vnitrostátní úrovni upravena v ustanoveních § 12 až § 14 zákona o azylu, institut doplňkové ochrany je pak upraven v ustanoveních § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce ve své žalobě nebrojil proti posouzení důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 až § 14 zákona o azylu. Krajský soud tedy v tomto ohledu nezkoumal zákonnost úvah žalovaného, nicméně ve vztahu ke správnímu spisu a tvrzením žalobce pouze ověřil, že jeho úvahy jsou přezkoumatelné a srozumitelné, přičemž shledal, že tomu tak bylo. Tento závěr krajský soud dovodil i ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobci, neboť žalovaný se vypořádal se všemi relevantními otázkami věci srozumitelně a dostatečně své závěry zdůvodnil.

Žalobní námitky směřují v zásadě proti vyhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaným. Podle názoru žalobce jsou v jeho případě naplněny důvody obsažené v ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (tzn. ve znění účinném do 17. 12. 2015). K těmto žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platilo, že *[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným je naprosto zřejmé, že v dané

věci nebyly dány žádné okolnosti odůvodňující úvahu, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu trestu smrti, mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani vážné ohrožení života či lidské důstojnosti v důsledku ozbrojeného konfliktu, což žalovaný též řádně zdůvodnil výkladem podkladových informací a zpráv založených ve správním spisu, tak i odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Stran možného porušení mezinárodních závazků ČR je třeba podotknout, že argumentace žalobce opřená o čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte není rovněž důvodná. Žalobce nepochybně může realizovat styk se svým synem, který je občanem ČR a je v péči své matky, i v případě, že by musel vycestovat zpět na Ukrajinu, i když by to nepochybně bylo složitější a finančně náročnější. Žalobce rovněž sám připustil, že by s ním mohla na Ukrajinu vycestovat i jeho stávající partnerka. Krajský soud se shoduje se žalovaným v tom, že důvody pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení nebyly v případě žalobce splněny.

Pokud žalobce uváděl, že důvodem, proč se obává vrátit zpět na Ukrajinu, je probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině, kvůli němuž by musel na základě povolávacího rozkazu nastoupit vojenskou službu v armádě, pak lze sice tento argument lidsky pochopit, nicméně se nejedná o okolnost odůvodňující udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce navíc ani netvrdil žádné důvody, které by mohly znamenat překážku jeho působení v ukrajinské armádě spočívající v jeho politickém angažmá, náboženském přesvědčení či zdravotním stavu. Je třeba vycházet z toho, že v první řadě na Ukrajině neprobíhá v pravém slova smyslu válečný konflikt, nýbrž jako lokální, spíše izolovaný konflikt probíhající na východní části Ukrajiny (Doněcká a Luhanská oblast), přičemž jeho intenzita i v těchto dotčených oblastech výrazně kolísá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č.j. 7 Azs 70/2015 – 35, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu lze dále poznamenat, že z hlediska doplňkové ochrany cizince může hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatanu, jímž by se po svém povolání do ukrajinské armády z pohledu mezinárodního práva stal (viz k tomu v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, přístupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny, není podle krajského soudu dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty probíhajícím konfliktem na jihovýchodě Ukrajiny.

Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu platilo, že *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení*. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona platí, že *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let*. Podle § 14b odst. 3 téhož zákona platí, že *předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci*. Ve vztahu k důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle těchto ustanovení žalovaný správně vycházel z toho, že nebylo zjištěno, že by některý z členů rodiny žalobce žijící na území ČR (bývalá manželka a syn) požívali doplňkové ochrany, neboť ze

správního spisu vyplývá, že se jedná o občany ČR. Proto nebylo možno uvažovat o udělení doplňkové ochrany žalobci z těchto důvodů.

Pokud žalobce poukazoval na nepřítapnost použití pojmu „legalizace pobytu“ žalovaným, krajský soud k tomu uvádí, že se plně ztotožňuje se žalovaným, že se v předmětné věci ze strany žalobce ve své podstatě jednalo o pokus o legalizaci pobytu. Nebylo úkolem žalovaného, aby hodnotil či nahrazoval postup orgánů veřejné moci příslušných k posouzení žádosti o trvalý pobyt žalobce ve smyslu zákona o pobytu cizinců, či aby zohlednil fakt, že řízení před zdejším soudem vedené o jeho žalobě ve věci trvalého pobytu bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Stejně tak nepovažuje tyto důvody za relevantní v posuzované věci ani krajský soud a nemohl k nim tak při posouzení věci nijak přihlédnout.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil podanou žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. ledna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková